

Κυριακή 18 Αύγουστου 2019.

Κυριακή μετά τήν ἑορτήν, Θ' Ματθαίου

Μτθ. 14, 22 – 34.

*«θαρσεῖτε, ἐγώ εἰμι· μὴ φοβεῖσθε» (Μτθ. 14, 27).*

Ἐντυπωσιακό τό θαῦμα πού παρακολουθοῦμε σήμερα. Γιά μία φορά ἀκόμη φαίνεται καθαρά ἡ παντοδυναμία τοῦ Χριστοῦ πού, ὡς Δημιουργός τοῦ σύμπαντος κόσμου, κυβερνάει τή φύση, ἐπιβάλλεται σ' αὐτήν καί ὑπερβαίνει τούς νόμους τῆς, πού Ἐκεῖνος ἔθεσε κατά τήν σοφία Του.

Τή δύσκολη ὥρα τῆς τρικυμίας, ἐκεῖ πού ὅλα φαίνονται χαμένα, καθώς περπατάει πάνω στά κύματα, αὐτοσυστήνεται στους μαθητές Του, γιά νά τούς δώσει θάρρος καί γιά νά τούς ὑπογραμμίσει ὑποσυνείδητα, ἀλλά καθαρά ποιός εἶναι στήν πραγματικότητα.

Δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά πού αὐτοσυστήνεται ὁ Χριστός. Πρό τῆς ἐνανθρωπήσεώς Του τό ξαναέκανε

στό Μωυσή. Όταν εκείνος ζήτησε να μάθει το όνομά Του, τοῦ αὐτοσυστήθηκε καί πάλι λέγοντας: «ἐγώ εἰμί ὁ ὼν». Δέν κουράζει αὐτή ἡ ἐνέργεια τόν Κύριο. Μέ προθυμία παρουσιάζεται στή δύσκολη ὥρα τοῦ κάθε ἀνθρώπου καί αὐτοπροσδιορίζεται. Τό κάνει ἀπό ἀγάπη καί ἐνδιαφέρον γιά τό λογικό πλάσμα Του. Ἰκανοποιεῖ τή φυσική ἀπορία τοῦ ἀνθρώπου καί τήν ἔμφυτη ἀναζήτηση γιά καθετί θεϊκό καί οὐράνιο.

Αὐτή ἡ αὐτοπροβολή τοῦ Ἰησοῦ δέν ἔχει ἐγωισμό, διότι γίνεται ἀπό ἀγάπη τή δύσκολη ὥρα τῆς κάθε μορφῆς τρικυμίας. Στό σημερινό ἀνάγνωσμα τό κάνει μέ τρεῖς λέξεις, πού ἡ κάθε μία ἔχει βαρῦ καί πλούσιο νόημα πίσω της: «θαρσεῖτε, ἐγώ εἰμι».

Νά δοῦμε κατ' ἀρχάς τή λέξη «ἐγώ». Τό «ἐγώ» τοῦ Ἰησοῦ δέν ἔχει ἔπαρση. Τό λέγει ὁ Κύριος, διότι πρέπει νά δηλώσει τήν ταυτότητά Του στους μαθητές πού ἐκείνη τήν ὥρα βιώνουν τή μέγιστη ἀγωνία. Λέγει «ἐγώ», διότι πρόκειται γιά ἕνα Θεό προσωπικό, ὄχι γιά ἀπρόσωπη δύναμη οὔτε γιά ἀφηρημένη ἔννοια καί φιλοσοφική ἰδέα. Πρόκειται

για πρόσωπο πού αγαπάει και αγαπιέται. Πρόσωπο πού έχει ενέργειες, στις όποιες έμεις μετέχουμε κατά τό μέγεθος τής πνευματικῆς μας ώριμότητας. Πρόσωπο πού χαρίζει δώρα και δέχεται τή λατρεία τών πιστῶν, πού ακούει και απαντάει. Πρόσωπο πού εἶναι πατέρας, αδελφός, φίλος, ιατρός, κυβερνήτης, οδηγός, φύλακας και προστάτης παντοτινός. Πρόσωπο πού παρακολουθεῖ, μετράει, σχεδιάζει, ακούει και απαντάει. Εἶναι μεγάλη παρηγοριά για τόν άνθρωπο να έχει αὐτή τή γνώση τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ. Δέν εἶναι μία γνώση θεωρητική και ἐπιστημονική. Εἶναι μία γνωριμία προσωπική, μέ όλες τίς δραματικές διακυμάνσεις πού έχουν οἱ προσωπικές γνωριμίες. Αὐτή ἡ γνωριμία τοῦ πιστοῦ μέ τό Θεό εἶναι τό καταφύγιό του. Εἶναι ἡ ἀπαντοχή και ἡ ἀδιάφραστη ἐλπίδα του. Εἶναι ἡ σιγουριά του στά μικρά και μεγάλα προβλήματα τοῦ βίου. Γι' αὐτό ὁ Κύριος στό μέσον τής τρικυμίας φωνάζει τό «Ἐγώ», για να δώσει αὐτή τή σιγουριά τῆς στιβαρῆς παρουσίας Του στήν ἀβεβαιότητα τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας.

Ἡ δεύτερη λέξη, πού πρέπει νά δοῦμε ἐν συντομία, εἶναι τό «εἰμί». Ὁ Θεός ὑπάρχει. Ὑπάρχει πρὶν ἀπὸ τά πάντα καί θά ὑπάρχει γιά πάντα. Ἡ ὑπαρξη τοῦ Θεοῦ καθορίζει καί τή σχέση μας μαζί Του. Ἀπέναντι στόν ὑπάρχοντα Θεό τοποθετούμαστε θετικά ἢ ἀρνητικά, ὄχι ὅμως ἀδιάφορα. Τό «εἰμί» πού φωνάζει σήμερα εἶναι τό «ὦν» πού διαβεβαίωσε τό Μωυσῆ πάνω στό Σινά. Ὅσο καί ἂν ὁ ἄνθρωπος ἀπό δειλία καί ἀμετανοησία προσπαθεῖ νά δραπετεύσει ἀπό τό βλέμμα τοῦ Θεοῦ, ὅσο καί ἂν Τόν προσβάλλει μέ τά λάθη καί τήν ἀπιστία του, ὅσο καί ἂν ἀμφιβάλλει γιά τίς ἐνέργειες καί τίς προθέσεις Του, ὁ Θεός ὑπάρχει. Εἶναι ἡ μόνη ἀπόλυτη ἀλήθεια, πού τή δεχόμαστε ἢ τήν ἀπορρίπτουμε. Δέν γίνεται ὅμως ἀπέναντι στή θεϊκή ὑπαρξη νά σταθοῦμε ἀδιάφορα. Ἡ ἀδιαφορία ἀπέναντι στό Θεό συνιστᾶ ἀπιστία. Ὅποιος ἀποδέχεται αὐτό τό «εἰμί» τοῦ Χριστοῦ συγκλονίζεται, ἀλλάζει, μεταμορφώνεται, ἀλλοιώνεται θετικά, ἀγωνίζεται δυναμικά, μορφώνεται πνευματικά, ὀλοκληρώνεται καί ὠριμάζει. Ἡ ὑπαρξη τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ καταλύτης

τοῦ σύμπαντος. Ὅποιος ἀποδέχεται αὐτό τό «εἰμί» βιώνει τόν Παράδεισο καί ὅποιος τό ἀπορρίπτει βιώνει τήν ἀπέραντη μοναξιά, τήν ἀβεβαιότητα, τόν πόνο, τήν ἀγωνία τῆς τρικυμίας, τά ἀδιέξοδα τοῦ ἐγωισμοῦ. Βιώνει ἀπό τώρα τήν κόλαση.

Ἡ τρίτη λέξη, μέ τήν ὁποία αὐτοπροσδιορίζεται ὁ Κύριος, εἶναι τό «θαρσεῖτε». Ὁ Χριστός μέ αὐτοσυνειδησία καί αὐτοπεποίθηση προσθέτει δυναμικά στούς μαθητές Του καί τό «μή φοβεῖσθε». Ὁ Θεός κοντά Του θέλει ἀνθρώπους μέ θάρρος καί δύναμη. Θέλει προσωπικότητες δυνατές, μέ χαρακτήρα στιβαρό. Ὅποιος προσβλέπει στό θεϊκό πρόσωπο καί ἀποδέχεται τή θεανδρική παρουσία γίνεται ρωμαλέος καί ἀτρόμητος. Καμία θύελλα δέν τόν ταράζει, κανένας πειρασμός δέν τόν κάμπτει. Ἀπό καμία θλίψη, πειρασμό, πτώση, ἀποτυχία, ἀσθένεια, ἀκόμη καί ἀπό τό θάνατο, δέν κομματιάζεται ἡ ψυχή του. Ἡ προδοσία τῶν ἄλλων, ἡ προσωπική ἀδυναμία, οἱ ἀντιξοότητες τοῦ περιβάλλοντος τόν κάνουν νά ἀκούει αὐτό τό «θαρσεῖτε» πιό δυνατά. Τήν ὥρα πού ὅλες οἱ ἀντίθετες δυνάμεις κάνουν τήν ἐπίθεσή τους, ἐκεῖνος

ἀντιτάσσει τή βεβαιότητα τοῦ Κυρίου: «θαρσεῖτε», «μή φοβεῖσθε». Ἡ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀκατάβλητη. Ὁ πιστός στηρίζεται στόν Ἰησοῦ πού νίκησε τό θάνατο, πού ὑποτάσσει τή φύση, ἀφοῦ Αὐτός τή δημιούργησε, πού ἀγαπάει καί εὐλογεῖ ὅλα τά πλάσματά Του, πού δέν θ' ἀφήσει ποτέ τό κορυφαῖο δημιούργημά Του, τόν ἄνθρωπο, νά δοκιμαστῆ περισσότερο ἀπ' ὅσο ἀντέχει. Ἄν ἡ ἀλμύρα τῶν κυμάτων ποτίσει τήν ψυχή, ἡ γλυκύτητα τῆς θεϊκῆς παρουσίας θά τήν ξεκουράσει. Τό «θαρσεῖτε» τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι μία ἐντολή. Εἶναι μία διαβεβαίωση, πού σάν ἄγκυρα μᾶς δένει στό λιμάνι τῆς ἐλπίδας καί σάν διαβατήριό μᾶς εἰσάγει στή χώρα τοῦ φωτός.

Σέ κάθε δυσκολία καί πειρασμό νά θυμόμαστε τό σημερινό περιστατικό. Σέ ὅποια περίσταση καί ἂν βρεθοῦμε ἄς μὴν ξεχάσουμε τίς τρεῖς λέξεις πού φωνάζει ὁ Ἰησοῦς στόν καθένα ἀπό μᾶς: «θαρσεῖτε, ἐγώ εἰμι». Πάνω σ' αὐτές τίς λέξεις νά στηρίζουμε τήν προσευχή μας καί σάν τόν Πέτρο νά μὴ διστάζουμε νά φωνάξουμε τό: «Κύριε, σῶσον με». Νά εἴμαστε βέβαιοι πώς ὁ Κύριος θ' ἀπλώσει τό

σωτήριο χέρι Του καί σ' ἐμᾶς, γιά νά μᾶς ἀνασύρει ἀπό τόν πικρό βυθό τοῦ πειρασμοῦ καί τῆς δοκιμασίας. Νά εἴμαστε βέβαιοι πώς μέ ἀσφάλεια θά μᾶς ὀδηγήσει στήν ἀπέραντη γαλήνη τῆς ἀγάπης Του. Ἀμήν.